

Kiuaskivisydän

Timo Kulkki

Kiuaskivisydän

Vaimolleni Soilille ja vanhemmilleni

KIUASKIVISYDÄN

Timo Kulkki

Aikaisemmin ilmestyneet:

Harmaa Timantti

Ruosteinen Rubiini

Syyllinen Smaragdi

© Timo Kulkki 2021

Kustantaja: BoD - Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD - Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN 978-952-80-6073-4

New York, Yhdysvallat, loppukesäinen perjantai 2019

Manhattanin korkeat toimistopilvenpiirtäjät peittivät toinen toisiltaan kesäisen auringon paisteen, kun päivä alkoi kaartua iltaan ja energiapallon kaari lähestyi horisonttia. Klassisesti kuvattuna kadulla vilisevät ihmiset muistuttivat muurahaisia, ja autojen valtaväri oli New Yorkin taksin oranssi, koska normaalit autoilijat eivät voineet kuvitella löytävänsä parkkipaikkaa juuri tältä alueelta.

Työpäivästä oli kuitenkin vielä monta tuntia jäljellä ja Michael Miller Jr. odotti sihteerinsä tuovan kupin vahvaa kahvia toimistohuoneeseensa. Vaikka firmalla meni hyvin, heillä ei ollut kuitenkaan riittävästi rahaa maksaa korkeampaa vuokraa, jotta toimistonäkymät olisivat olleet muita firmoja paremmat. Michael oli useasti katsellut naapuritornitalon toimistoihin sisälle, varsinkin kun iltasella sytytetyt valot tarjosivat loistavat näkymät erilaisten draamojen todistamiselle. Hän oli myös huomannut, että vastakkaisen talon työntekijöillä oli varmaan samat harrastukset, koska usean toimiston varustukseen kuului kaukoputki, vaikkei ikkunasta ollut mahdollista nähdä tähden tähteä taivaalta.

Ala-aulassa monta kymmenen kerrosta alempana turvavartija ohjasi nuoren naisen metallinpaljastimen läpi. Helteestä huolimatta naisella oli lyhyt trenssitakki päällään ja sen alta pilkotti vain kapea kaistale hametta, jättäen mallin töihin kelpaavat jalat nähtäville korkeakorkoisten kenkien jatkeeksi. Turvavartija tiesi hyvin, miksi naisella oli erittäin tummat aurinkolasit päässään ja lyhyet suoraksi leikatut pikimustat hiukset, jotka olisivat hyvin käyneet peruukista. Koska todennäköisesti naisella todellakin oli erään kulttielokuvan näyttelijättären peruukkia muistuttava hiusrakennelma. Kateuden piikki pisti miehen mielessä, koska ilmeisesti jollain lajitoverilla olisi hetken päästä nautinnollisia hetkiä tiedossa, kun nainen pääsisi haluamaansa kerrokseen. Vartija ei katsonut naisen ojentamaan laukkuun, kun kaunotar käveli metallinpaljastimen läpi.

Jonossa seuranneen kiireisen miehen ärtyisät kommentit käänsivät vartijan huomion puoleensa. Kiusaantuneena vartija kääntyi katsomaan miestä, koska hän missasi naisen keinuvan kävelyn kaunottaren suunnistaessa turbobhisille.

Hississä nainen pysytteli keskellä lattiaa ja antoi muiden kulkijoiden kiertää hissistä ja hissiin itsensä ohitse. Onneksi hänen ei tarvinnut vaihtaa hissiä matkalla ylöspäin. Kohteena ei ollut niin rikas firma, että heillä olisi ollut varaa yläkerran maisemiin.

Nainen astui hissistä kohteensa kerroksessa ja kääntyi vasemmalle pitkään käytävään, jonka varrella oli pienien

vuokralaisfirmojen yleisiä aulatiloja. Firman nimikyltti erottui erään aulatilán tummennettujen lasiseinien edestä ja nainen astui toimiston lasiovesta sisään. Firman oman aulan sisustus oli maanläheinen tummanruskean puun ja beigen nahan yhdistelmä, joka toistui huonekaluista hyllyihin ja muihin pintoihin.

Aula oli tyhjä. Nainen seisoí hetken hämmentyneenä keskellä tilaa.

”Anteeksi. Olin hakemassa keittiöstä kahvia Mr. Millerille. Haluaisitteko tekin?” Selvásti sihteerin työtehtävää toimittava lämminhenkinen vanhempi nainen hymyili kauniisti saapuessaan kulman takaa. Kaunotar vaistosi heti automaattisen luontaisen ja aidon empaattisuuden ja mietti, että sihteerí oli varmasti hyvä työssään. Nuorempi nainen tyytyi pudistamaan päätään ja kuitenkin huomasi yllätyksekseen hymyilevänsä vanhemmalle naiselle kohteliaasti. Samalla hän kaivoi laukustaan aseén.

Ruger SR22 –pistooli äänenvaimentimella ja lippaassa olevilla 10 subsonic-ammuksella oli ollut kaunottaren lempityökalu jo jonkin aikaa. Siksi nainen osoitti tottuneesti aseén kohti sihteerii ja veti rauhallisesti liipasimesta. Luoti tunkeutui oikeasta silmästä aivoihin ja lopetti kaikki elintoiminnot yhdessä silmänräpäyksessä. Lattialle kaatuneesta kahvista tuli melkein yhtä paha tahra kokolattiamattoon kuin hitaasti sille vuotavasta verestä.

Kaunotar otti pari askelta kohti toimiston ovea, johon oli kirjailtu yksinkertaisesti, mutta tyylikkäästi: *Michael Miller Jr. CEO.*

Avatessaan ovea nainen epäröi hetken. Tunne oli hänelle täysin uusi. Jos hän olisi tiennyt paremmin, hän olisi pitänyt epämiellyttävää oloa omantunnon pistoksena. Sihteeri oli ollut tehtävälle täysin merkityksetön. Silti todistajia ei voinut jättää.

Nainen astui sisään ja kohtasi ison toimistopöydän takana nahkatuolissa istuvan ylipainoisen, mutta leppoisan sympaattisen näköisen miehen. Miehen katse nousi pöydällä edessään olevista papereista, ja naisen nähtyään oli vilpittömän yllättynyt. Yllätyneisyyteen vaikutti tietysti naisen kädessä oleva ase, joka osoitti miestä kasvoihin.

"It's Miller Time."

Nainen hämmästyti itsekin olutmainoksen iskulausetta, joka oli yhtäkkiä tullut hänen mieleensä. Mainoslauseen tarkoitus oli ollut aikoinaan kuvata tauon tarpeellisuutta hyvän työn jälkeen, joka ei täysin sopinutkaan tilanteeseen. Se ei estänyt häntä kuitenkaan vetämästä liipasimesta ja Rugerin lippaasta piipun kautta kohteeseen siirtynyt toinen luoti lävisti miehen silmän. Tällä kertaa vasemman. Toimitusjohtajan työpäivä oli kuitenkin päättynyt olutmainoksen hengessä.

Baijeri, Saksa, seuraavana päivänä

Moottoripyörä kiilteli auringon paisteessa. Kromiosat heijastivat valonsäteitä miehen silmiin erilaisista kulmista, kun hän kierteli uusinta ostostaan. Onneksi kypärän sisimmäinen tummennettu aurinkovisiiri oli ala-asennossa eikä kiiltävästä pinnasta satunnaisesti ponnahtava valo häirinnyt ollenkaan. Sunnuntaiaamun rauha rikkoutuksi pakoputkista tulvivan vesijäähdytteisen kuusisylinterisen moottorin jyrinästä. Kallis lelu, mutta mies tuns ansainneensa omanlaisensa vapaapäivän nautinnon. Yli 50 tuhatta euroa moottoripyörään ei tuntunut rahapussissa juuri miltään. Horex VR6 Café Racer HL oli erikoismalli, jonka värit seurasi retromallinnusta; puna-musta-asetmetalli ja tankin käsinmaalatut applikaatiot viestivät liikenteessä, että tyylillä oltiin liikkeellä.

Mies korjasi vielä nahkahansikkaita paremmin käteensä, ennen kuin heitti kevyesti jalkansa moottoripyörän satulan yli ja istuutui urheilullisen ajoasennon tarjoamaan vauhdin hurman odotukseen. Vilkaistu tablettitietokonetta muistuttavaan mittaristoon, kevyt sormen liikahtus sähköstarttinappulassa ja kuutoskone heräsi eloon nostamalla

hetkeksi moottorin kierrokset korkeammalle, tasaantuen kuitenkin nopeasti odottavan oloiselle tyhjäkäynnille.

Saksalainen moottoripyörä oli ensimmäinen kotimainen laatuaan miehen kokoelmissa. Autotallista löytyi yleensä pari italialaista moottoripyörää ja säännöllisesti brittiläisiä urheiluautoja. Mies käänsi kevyesti kaasukahvasta ja tunsu koneen värinän kiihtyvän vastaavasti kropassaan. Musta nahka-asu tuntui lämpimältä auringonpaisteessa. Olisi lähdeittävä pian matkaan, jotta ajoviima viilentäisi oloa.

Kytin pohjaan ja ykkösvaihe päälle kevyesti vasemman jalan painalluksella. Ajokki lähti pehmeästi liikkeelle kytkimen vapautuessa ja miehen mielen odotus tulevasta ajonautinnosta kasvoi eksponentiaalisesti. Kolmikerroksinen luksusvilla jäi taakse, kun mies kaartoi pitkin ajoväylää porttia kohden pysähtyen lyhyesti sen eteen, jotta sähkömoottori saisi hilattua vankan metallikehikon sivuun avaten pääsyn mutkaiselle metsätielle.

Stressi oli lähes tappavaa. Lääkäri oli jälleen määrännyt vahvempia verenpainelääkkeitä ja vihjannut hienovaraisesti, että harrastuksia olisi hyvä löytä, mitä pikemmin sen parempi. Mies oli nökötellyt ja laskenut samaan aikaan mielessään bisneksiä; jos kulan hinta nousisi vielä samana päivänä, heidän yhtiönsä tekisi vielä enemmän voittoa, vieläpä Voittoä isolla V:llä.

Raaka-aineiden ostaminen ja myyminen oli näiden maailmanmarkkinahintojen heilahtelujen aikoina kamppailua

elämästä ja kuolemasta. Siksi yhtiö oli hyvissä ajoin keskittynyt harvinaisempien mineraalien markkinoihin. Mineraalien, joita tarvittiin elektronikkateollisuudessa, erityisesti piirilevyissä. Kaikki puhuivat AI:sta ja roboteista, autonomisesta ajamisesta ja uusista energiamuodoista. Hypeä.

Monikaan ei ollut ajatellut, mitä kaikkea tarvittaisiin, jotta saataisiin nämä kehityksen keihäänkärjet joskus toimimaan. Hiilikuituyhdisteistä rakennettuja kevyitä runkoja ja muita kestäviä materiaaleja. Hieno juttu. Mutta harvinaisemmat metallit, joita tarvittiin yksinkertaisiin ratkaisuihin elektronikkateollisuudessa, olivat se varsinainen kultakaivos, jos haluttiin käyttää halvemman metallin eli kullan nimeä vanhoillisesti kuvaamaan tilanteen tuomaa taloudellista hyötyä.

Moottoripyörän vauhti kasvoi ja maasto houkutteli kääntämään kaasukahvasta enemmän kuin laki sallisi. Horex oli kotonaan niin lyhyillä suorilla kuin toisiaan seuraavilla mutkaisilla tienpätkillä. Liikennettä ei ollut juuri nimeksikään. Kypärän sisälle kantautui moottorin ääni, moottorin kierrosten mukaan joko kovempaa tai hiljempaa. Tuulen suhinan lisäksi. Olisi ostettava uusi kypärä, hiljaisempi ja kevyempi. Tuulen virtauksen aiheuttama kohina häiritsi moottorin äänen tuomaa nautintoa.

Mies yritti kääntää ajatuksensa positiiviseksi, että tuulen suhinan kasvaessa hänen verenpaineensa laskisi vähentäen sen kohinaa korvissa. Hän hymyili omalle ajatukselleen ja kallisti moottoripyörän seuraavaan oikealle

kaartavaan mutkaan. Nopeusmittari näytti reippaasti yli 130 km/h.

Keskellä kurvia kypärässä kopahti ja keltainen mönjä visiirin oikeassa yläkulmassa kertoi hyötyhyönteisen olleen väärässä paikassa väärään aikaan. Mies ei voinut välttyä ajatukselta, että samalta näyttäisi hänen tomumajansa, jos samalla nopeudella vastaan tulisi suhteessa yhtä iso este.

Pelko pois ja vielä enemmän kaasua. Nautinto vauhdista ja illuusio ajajan sulautumisesta yhdeksi kokonaisuudeksi ajokkinsa kanssa ruokki isomman riskin ottamista. Taitava ja kokenut kuljettaja osasi ottaa tehot irti uudesta itsetunnonjatkeestaan.

Auringon lämpö lisääntyi kesäpäivän kääntyessä kohti puolenpäivän lyöntejä. Mutka vasempaan, jonka jälkeen heti perään oikeaan, josta tie lähti kiipeämään kukkulan kylkeä ylöspäin. Mies muisti, että reitillä olisi seuraavaksi vielä tiukempi mutka vasempaan. Metsä kurkottui tien molemmilta puolilta peittämään tietä, niin että puiden oksat melkein koskivat toisiinsa. Aiemmin kypärän alle oli tuntunut viileä tuulahdus merkiksi, että vettä virtasi jossain lähellä. Tie oli seurannut pitkään joen vartta, vaikka itse jokea ei tielle näkynyt. Nyt reitti jatkui nousevaan maastoon ja kypärän alle tuoksui aina välillä lämmin multa. Miehen mielestä luonto näytti kuin suoraan kuvakirjasta. Häiritsevä ajatus sinänsä, koska väitetään, että ihminen kokee aistinsa erittäin selvästi juuri kuoleman lähestyessä.

Lumiaura? Ei helvetti kesällä...

Sekunnin murto-osan sisällä aivot käsittelivät eri vaihtoehtoja. Ikäänkuin aika olisi pysähtynyt. Moottoripyörä oli tiukassa mutkassa vasempaan reippaasti kallellaan ja vauhti piti sitä fysiikan lakien mukaan tien pinnassa. Vastaheitolla mies voisi yrittää väistää lumiauran eteentyöntyvää ja leveää auraosaa. Mutta silti vauhtia oli liikaa ja tien leveys ei riittäisi moottoripyörän pitämiseksi turvallisella alueella. Miten lumiaura tuli mutkassa vastaan keskellä tietä? Aivot rekisteröivät vielä visiirin yläkulmassa olleen hyönteisen jäännökset ja yllättävä ymmärrys kuolevaisuudesta valtasi mielen.

Lopulta mies ei ehtinyt toteuttaa mitään siitä, mitä oli ajatellut sekunnin murto-osan sisällä. Moottoripyörä kohtasi lumiauran aivan keskellä leveää työpintaa ja samassa kulmassa kuin oli ollut kaartumassa mutkassa. Törmäyksen voimasta moottoripyörä lakkasi olemasta kallis ja tyylikäs. Viimeinen miehen aivojen taltioima havainto oli lumiauran kuljettajan ivallinen hymy.

Työmiehen näköinen mies nousi Mercedes-Benz Unimog U400:n ohjaamosta eikä edes vilkaissut lumiauran etupuolelle. Läheisen pienen kunnan varastosta varastettu kesällä tarpeeton työkalu oli täyttänyt tehtävänsä kiitettävästi. Törmäysenergian tuntuessa hyttiin kuljettaja oli tiennyt, ettei moottoripyörän kuljettajalla ollut mitään mahdollisuutta selvitä hengissä. Se oli ollut myös tehtävän tarkoitus.

Kesäsunnuntainen Münchenin lentokenttä, Saksa

Terminaali kakkosen suuri aulatila kuhisi väkeä. Kesäkuumalla aurinko pääsi porottamaan Lähtevien aulatilaan vapaasti ja penkillä makaavan miehen olotila muuttui kurjasta helvetilliseksi.

Teemu Olavi Rakka, tuttujen kesken Torakka, käänsi kylkeä ja krapulaa kuin grillissä aulan penkillä. Saksasta maana oli monta mielipidettä, joista tunnetuin oli varmaan suomalaisen urheilusankarin vahva tulkinta, mutta olutta maassa osattiin panna, ja vielä hartaudella. Paljon. Isoihin lasituoppeihin mahtui paljon. Niitä tarjoiltiin yleensä monta.

Pohjoisen poika oli innostunut Hofbräuhausin tunnelmassa kippaamaan olutta ja ajatellut, että verenperimänsä mukaan kyllä kestää kyydissä kuin kyydissä. Ei kestänyt. Yli parimetrinen ja yli satakiloinen suomalaismies oli jossain vaiheessa yöllä todennut, että on parempi mennä suoraan kentälle kuin hakea jostain hotellista huone aamuyön tunneille. Niinpä Rakka oli lukinnut mukana olleilla käsiraudoilla käsimatkatavaransa eli ikivanhan kulkurin repun nilkkaansa ja oikaissut lentokenttäterminaalin penkille muiden

lentoaan odottavien yövieraiden joukkoon. Varsinaisia lentokoneen ruumaan tsekattavia matkatavaroita ei ollut. Tuskin koskaan.

Puhelin soi jossain repun taskussa. Iso mies ähisi, eikä olisi halunnut vastata, mutta työtilanne vaati. Tai työtilanteen puute. Kunto oli kohdallaan, vaikka kropan promillemäärä oli vielä suhteellisen suuri. Kännykkä löytyi ennenkuin soittajan kärsivällisyys loppui.

”Rakka”, mies vastasi katsomatta soittajan tunnistetta. Onneksi oli osunut sormellaan vihreään luurin kuvaan eikä punaiseen.

”Teemu. Herätys. Elias tässä. Jos vastaat vielä puhelimeen, niin olet joko myöhästynyt koneesta tai puhelin on päällä lennon aikana, joka ei ole sallittua. Arvelisin ensimmäistä vaihtoehtoa.” Elias Harmaan ääni kuului selvästi Rakan korvassa. Kaikki kiro sanat tulivat mieleen, kun hän katsoi rannekelloaan. Kone oli lähtenyt aikaa sitten. Lufthansan lento Helsinkiin.

”Mitäs sitten soitit?” Rakka sai sanottua.

”Tiesin, että myöhästyt. Kun yritin toimittaa tätä asiaa sulle eilen illalla puhelimesta, niin vauhtia oli enemmän kuin etukenossa pysytään pystyssä. Olisit voinut siirtää tämän päivän lennon, etkä missata, jos olisit kuunnellut.” Elias joutui aina väliillä vääntämään rautalangasta asioita Rakalle, varsinkin kun pohjolan poika oli itsepäistä sorttia. Rakka oli tehnyt keikkahommia Elias Harmaan Body Guard –firmassa.

Vakituista hommaa ei Elias tarjonnut, koska tiesi ettei Rakka olisi sellaista ottanut. Ennen tätä keikkaa Rakka oli ollut Somalian rannikolla ottamassa kiinni piraatteja. Sitä ennen Polynesian saaristossa kouluttamassa sisseejä paikallisen diktaattorin kaatamiseksi. Münchenissä Rakka oli toiminut vahvistuksena, kun Thaimaan uusi kuningas oli halunnut liikkua tuntemattomana kaupungilla eivätkä normaalit henkivartijat kelvanneet. Thaimaan kuningas asuu Euroopassa ollessaan Münchenin lähellä Starnberger Seellä ja haluaa aina välillä rentoutua kaupungilla. Rakka oli ollut omiaan kokemuksensa perusteella leasing-turvamieheksi ja Elias oli välittänyt keikan. Siksi Rakka oli ollut juhlimassa.

”Joo, joo...” Rakka tiesi Eliaksen olevan oikeassa.

”Ota taksi ja aja Landshutiin. Tapaat Asser von Kuldenin. Osoite tulee tekstiviestinä. Ja Teemu; käy suihkussa ensin. Tätä keikkaa ei kannata mokata.” Elias sulki puhelimen. Rakka tiesi, että Elias välitti eettisesti arvelluttavat keikat hänelle. Asser von Kulden oli harvoja suomalaisia liikemiehiä, jotka olivat onnistuneet menestymään maailmalla ilman suurempaa meteliä. Osa bisneksistä liikkui varmasti lain hämärillä rajamailla.

Rakka irroitti käsiraudan nilkastaan ja heitti repun selkäänsä. Sitten hän tiiraili lentokentän pohjapiirrosta kännykkänsä kartta-aplikaatiosta. Suihku olisi löydettävä. Toivottavasti se ei olisi kolikoilla toimiva suihku, joista saksalaiset erityisesti pitävät. Tietty määrä vettä vain rahaa vastaan. Rakka inhosi kolikkosuihkuja.

Kansainvälisen yrityksen osakkaita tapetaan kuin liukuhihnalta. Torakka, eli Teemu Olavi Rakka, kutsutaan suojelemaan ahdingossa olevia pääosakkaita, von Kuldenin perhettä. Torakan fyysinen olemus on aivan toista kuin hänen lempinimensä - kookas suomalainen henkivartija herättää huomiota niin suojeltavissa kuin vastapuolellakin. Suku on pahin ja venäläiset sukulaiset siitä pahimmasta päästä, vaikka on suomalaisillakin suvuilla omat erikoisuutensa. Tappajatiimit seuraavat Rakkaa suojattavineen Baijerista Turun saaristoon. Lopulta Rakankin on vaikea selvittää, kuka on kenenkin puolella...ja kuka on lopulta vielä elossa.

"Rakka jatkaa Elias Harmaan tietä henkivartijoiden vaarallisella uralla – suojaaminen on vaikeampaa kuin tappaminen. Ota Rakka, kun suojelus-
enkelisi on lomalla."

- Timo Kulkki